

ALEXANDER VON
SCHÖNBURG

ARTA DE A RENUNȚA CU STIL
sau mai puțin înseamnă mai mult

Ediția a III-a, revizuită

traducere din limba germană de
MIHAI MOROIU

NOBLESSE®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Alexander von Schönburg

DIE KUNST DES STILVOLLEN VERARMENS: Wie man ohne Geld reich wird

Copyright © 2005 by Rowohlt Berlin Verlag GmbH, Berlin, Germany

© Baroque Books & Arts®, 2016, 2024, 2025

Imaginea copertei: Lincoln Seligman, *Alium* (oil on canvas)

© Lincoln Seligman. All Rights Reserved, 2025 / Bridgeman Images

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Lector: Nicoleta Valentina Arsenie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHÖNBURG, ALEXANDER VON

Arta de a renunța cu stil / Alexander von Schönburg

trad. din lb. germană de Mihai Moroiu. - Ed. a 3-a. - București: Baroque Books & Arts, 2025

ISBN 978-630-6522-62-0

I. Moroiu, Mihai (trad.)

316

Tipărit la ARTPRINT S.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Cuprins

PARTEA I.....	5
Situția inițială.....	7
Eroi ai pauperității.....	26
PARTEA A II-A.....	53
Banii sau viața!.....	58
Iubește-ți căminul.....	71
Mâncatul te satură.....	82
Fitness for free.....	94
Coșmarul auto.....	99
Concediul prosteste.....	109
Hainele cele vechi ale împăratului.....	120
Constipația culturală.....	125
Copii și iarăși copii.....	137
Shoppingul armonios.....	147
PARTEA A III-A.....	159
Sărmanii bogați.....	161
Ce nu rămâne niciodată pe sponci.....	182
Glosar.....	193

NOBLESSE®

O colecție care își dorește să repună în drepturi valori intrate în umbră, aparent desuete, dar cu neașteptată relevanță pentru zilele noastre.

Autorii volumelor sunt martori și comentatori ai societății moderne, scriitori și jurnaliști cu sânge albastru, dispuși să-și invite cititorii în universul lor înconjurat de misterul istoriei și al prezentului.

O colecție de comori vechi de când lumea, dar bine păstrate între zidurile castelelor sau în tainițele lor adânci, printre dantele și taftale.

Conservatorism și liberalism, monarhie și republică, bijuterii ale coroanei și cristale Swarovski.

SITUAȚIA INIȚIALĂ

„În viață, este preferabil să te obișnuiești să pierzi. Astfel, ești scutit să te mâhnești prea tare.“

HELMUT BERGER

DESPRE NECESITATEA DE A ECONOMISI

În vremurile economiei prospere, ocupam un birou elegant, aveam în buzunar cărți de vizită care demonstrau că eram angajatul uneia dintre cele mai cunoscute companii media din Germania și, după parcurgerea unei anumite perioade, potrivit Codului Muncii, perspectiva de a beneficia pe durată nelimitată de postul meu. Acasă, păstram undeva, în bibliotecă, un contract de muncă frumos îndosariat, care prevedea o creștere periodică a retribuției. Cam cu aproximativ o mie de mărci, în fiecare an. Astfel m-aș fi îmbogățit – încet, dar sigur. Patronul mi-ar fi luat de pe umeri și povara grijilor pentru viitor – de care eu habar n-aveam pe atunci, de altfel – plătindu-mi contribuțiile care se ridicau la o sumă aproape egală cu leafa mea – la asigurări de pensie, sănătate, șomaj și asistență socială.

Dar lucrurile aveau să se desfășoare cu totul altfel, din cauză că patronul a trebuit să tragă frâna de siguranță, după ce Osama bin Laden a schimbat cursul istoriei la New York, și firma la care lucram a realizat dintr-odată că enormele investiții în noul *human capital* fuseseră făcute, privind retrospectiv, în speranța oarecum naivă, însă foarte răspândită pe atunci, că epoca de aur de la finalul anilor nouăzeci va dura veșnic. Iar frâna aceea bruscă i-a aruncat peste bord pe toți cei care veniseră în ultimii doi ani.

La vremea când am fost noi angajați, ziarul la care lucram era așa de încărcat de publicitate, încât curierul nici nu mai reușea să strecoare ediția de weekend prin fanta cutiei de scrisori. Când se pregăteau de lectura numerelor de sâmbătă, cititorii neinteresați de piața locurilor de muncă se descotoroseau mai întâi de secțiunea de anunțuri, pentru care, de-a lungul anilor, se va fi defrișat cu siguranță o pădure de foioase și conifere de suprafață considerabilă, pentru transportul căreia se va fi consumat energie fosilă acumulată vreme de mai multe milioane de ani. Firesc, redacțiile erau la fel de convinse că starea de fapt nu se va schimba niciodată. Fiecare se temea să nu piardă trenul. De la președintele de concern până la pensionarul de rând, care-și jefuia propriile economii ca să se arunce în jocul de bursă, pe toți îi stăpâna o singură spaimă: nu care cumva să scape prilejul de a se înfrupta din acest boom. Firmele s-au năpustit în investiții, iar populația, în consumism și în cumpărarea de „acțiuni populare“.

Firesc, totul s-a soldat cu o migrenă teribilă și, la fel de firesc, angajații din mediile de informare au simțit cei dintâi efectele schimbărilor. Publicitatea este primul capitol la care renunță o firmă când scad cifrele de afaceri. Diminuarea bugetului destinat reclamei permite economisirea unor sume uriașe – fără a recurge la măsuri sociale severe, fără cheltuieli administrative și, cel mai important, efectul

se simte imediat. Noi, cei aduși pentru a concepe suplimentul inovator al unei gazete conservatoare, am fost, logic, cele dintâi victime ale masacrului lansat asupra celor cu venituri peste medie pe piața muncii.

În ceea ce mă privește, am fost destul de afectat de acest incident, deoarece, ca să poți să acoperi cheltuielile unei familii, ai nevoie de venituri regulate. Am încercat totuși să privesc cu o anume înțelegere reacția firmei mele – în definitiv e normal ca o firmă să nu-și permită noi colaboratori în asemenea vremuri. Prin urmare, mi-am întâmpinat demiterea cu umor – negru, ce-i drept – ferm convins că voi traversa o perioadă existențială căreia, foarte important, va trebui să-i fac față cu fruntea sus. În cele câteva săptămâni de preaviz, mă prezentam la birou ostentativ binedispus, extrem de atent să arăt cât mai împăcat cu toată situația. Și, contrar obiceiului meu, am început să port zilnic cravată, așa cum procedau numai câțiva colegi mai vârstnici. Iar când am apărut pentru ultima oară în redacție – într-o zi de toamnă neobișnuit de însorită – am îndepărtat și cele mai mici urme ale trecerii mele pe acolo, i-am lăsat planta din glastră secretarei-șefe, apoi am mers dintr-un birou într-altul și mi-am luat rămas-bun, menționând că am lăsat în urma mea „curat ca lacrima“.

Părerea celor mai mulți dintre noi, cei demiși, era că fusesem tratați „murdar“ – invitați în chip de cireașă pe tort, pentru ca la scurt timp să fim scuturați cu dispreț, imediat ce situația a luat o altă turnură. Acea demitere a rămas pentru mine cea dintâi și unica, prin urmare nu am cum să fac prea multe comparații din propria mea experiență, dar, din câte mi-am putut da seama, nu consider că s-au purtat foarte murdar cu mine. Concedierile „murdare la nivel uman“ arată cu totul altfel. În țări în care domnește neoliberalismul, în Marea Britanie, spre exemplu, nu

există reglementări asupra modului în care angajații trebuie să ia la cunoștință că au fost concediați. O firmă londoneză și-a anunțat angajații că sunt pe liber prin SMS. O alta a preferat o variantă și mai neobișnuită, dar cât se poate de eficientă pentru a subția rândurile personalului. Astfel, a declanșat sirena de alarmă în caz de incendiu, pentru ca funcționarii să iasă în fața clădirii. De intrat au mai putut să intre doar cei cărora le-au mai funcționat cartelele de acces. O bancă de investiții americană s-a gândit chiar să organizeze o loterie în cadrul sucursalei ei de la Londra: cine trăgea zero era obligat să plece.

Desigur, nu poți fi niciodată entuziasmat că ai fost demis, dar dacă ar fi să existe cu adevărat modalități simpatice de concediere, atunci a mea se numără, fără îndoială, printre cele mai civilizate. Ședeam într-un fotoliu de piele, negru și comod, într-un birou de pe etajul conducerii, iar șeful direct m-a asigurat că plecarea mea reprezintă o mare pierdere pentru firmă, iar în săptămânile care au urmat am fost tratat cu atâta atenție de colegii care nu primiseră aceeași lovitură, de parcă aș fi suferit de o boală incurabilă. Și m-am bucurat de aceeași compasiune surprinzătoare chiar și în afara cercului de colegi. Cu prilejul serbării estivale a președintelui federal – unul dintre ultimele evenimente la care am participat ca trimis al ziarului, când am avut prilejul să mănânc încă o dată pe săturate – chiar și primarul în exercițiu, care până atunci nu mă învrednicise nici măcar cu o privire, a străbătut o distanță considerabilă ca să-mi împărtășească personal regretul său.

Toți berlinezii clarvăzători trebuie să fi înțeles limpede în acel moment că avea să urmeze un val de concedieri. În ferestrele tuturor palatelor de sticlă proiectate de stelele arhitecturii și răsărite din pământ în mijlocul entuziasmului din anii nouăzeci trona anunțul „birouri de închiriat“. Și nu rareori era menționat dedesubt – cu litere mai discrete –

„în condiții avantajoase“. S-a aflat curând și în ce constau aceste condiții avantajoase: unii proprietari întâmpinau asemenea greutăți să-și umple cât de cât spațiile goale, încât puneau birouri gratis la dispoziția întreprinzătorilor faliiți. Friedrichstraße, care, potrivit așteptărilor nestăvilite, avea să se transforme într-un soi de Bond Street ori Faubourg St Honoré, unde bijuterii, hotelurile de lux, croitorii de firmă pentru bărbați și magazinele haute couture ar fi trebuit să se bată pentru cele mai bune vaduri, a rămas pustie până și în sezonul de vârf, în timp ce oriunde, la Ulm sau la Villingen-Schwenningen, hoarde de cumpărători îndârjiți se agită prin zonele pietonale, cărând pungile lor mari de hârtie. Vânzătoarele din magazinele Chanel, Hermès sau Louis Vuitton nu vedeau vreun client la față zile întregi, iar dacă se întâmpla cumva să intre cineva, vreun grup oarecare de ruși rătăciți, rămâneau atât de surprinse, încât în cerul gurii lor căscate se putea distinge spectrul crizei economice. Cu cât plăteau concerne ca Volkswagen sau Deutsche Bank pentru a-și asigura un loc pe Unter den Linden și pe Friedrichstraße la începutul anilor nouăzeci, acum ar putea să se extindă în jumătate din oraș.

Tot așa de limpede era și că sistemul social prezintă nereguli, fiind surprinzător ca un bărbat tânăr, sănătos și educat să poată intra în categoria celor care necesită asistență. Oricum, din momentul concedierii, o bună parte din salariul meu a fost plătită de stat, iar după o anumită perioadă aș fi avut dreptul la o alocație regulată, calculată pornind de la ultimele mele venituri, altfel considerabile. Ca alternativă, m-aș fi putut declara persoană fizică autorizată și aș fi reușit astfel să încasez lunar venitul anual al unui pilot indian.

Cu adevărat remarcabil mi se pare cazul unei cunoștințe concediate cam în aceeași perioadă cu mine. Fusese redactor la o televiziune și, cu toate că tatăl ei este președintele

unui mare concern, a considerat de la sine înțeles să beneficieze de așa-numita alocație temporară, după concediere. La volanul BMW-ului său seria 5, dăruit de tati, se pornea spre Grünwald, mahalaua celor mai bogați din München, ca să se plângă părinților din palatul din suburbia capitalei bavareze de soarta ei grea. S-a bucurat de alocație temporară fără nicio mustrare de conștiință, pentru că, așa cum mi-a explicat, „era dreptul ei”, iar ceea ce e drept nu poate fi strâmb.

Și eu am încasat ajutorul de șomaj pentru început, o sumă deloc de neglijat, ceea ce m-a împins să consider că e rezonabil să debutez în noul meu rol temporar de cap de familie șomer cu o călătorie de lungă durată. La întoarcere, am găsit în mormanul de corespondență o circulară de la agenția forțelor de muncă: deoarece am neglijat să mă prezint personal la o dată anume, s-a dispus încetarea plăților; aveam însă dreptul să fac recurs împotriva respectivei măsuri. Dar eu am preferat să nu profit de dreptul oferit.

Minunat, trăim într-o țară care „promite prosperitate la patru cincimi din locuitorii ei”, după cum spune Peter Sloterdijk. Cu adevărat interesant devine când ne întrebăm dacă stabilitatea proverbială a Republicii Federale rezistă și când laptele și mierea ajutoarelor și subvențiilor de stat nu mai curg la fel de generos și nu mai acoperă toate dezechilibrele sociale, după cum prevedea etosul fondator al ideologiei lui Ludwig Erhard – „bunăstarea pentru toți”. Majoritatea experților, din păcate și cei serioși, sunt de părere că masivele concedieri de acum anunțate altele, și mai mari. În acest an se vor înregistra din nou circa o sută de mii de insolvențe ale întreprinderilor și persoanelor particulare, iar migrația unităților industriale în țările cu salarii scăzute va crește în continuare. Potrivit

unor estimări prudente, până în 2010, în Germania vor fi restrânse o pătrime din locurile de muncă din industrie și o treime din cele din comerțul cu amănuntul. La care se vor adăuga, din câte se pare, și serii de fuziuni. În Germania există peste patru sute de mii de funcționari bancari. Câți vor mai rămâne, după ce numărul băncilor va ajunge la jumătate din cel existent astăzi? Apoi, presiunea globalizării asupra sistemului nostru de remunerație capătă o asemenea forță, încât nici cei care nu sunt puși pe liber nu vor mai putea să-și mențină nivelul de trai din prezent.

În ziua în care se va deschide cel din urmă butoi de petrol se va prăbuși și capitalismul, spunea Max Weber în celebrul său dialog cu Werner Sombart. Și cei mai mulți vom apuca să trăim și ziua aceea. Colin Campbell, o autoritate necontestată în domeniul rezervelor de țiței, afirma în 2004: „S-ar părea că vom atinge cifrele maxime în anul viitor.” Acest *peak*, pe care Campbell îl prevedea până de curând în jurul lui 2010, fiind de aceea considerat pesimist, reprezintă „un punct nevralgic al întregii economii mondiale”. Mai departe, va funcționa pe rezervă, cum s-ar spune. Și asta în condițiile în care consumul continuă să crească.

Dacă este adevărat că mărirea prețului la petrol echivalează cu declanșarea cursei finale dinaintea epuizării resurselor, ne aflăm înaintea unei schimbări epocale, iar criza economică mondială din 1929 va arăta ca o simplă aniversare de copii, în comparație cu cea care ne așteaptă. Curând ne vom aminti de anii în care făceam, fără grijă, cumpărături pentru Crăciun, de mașina de spălat rufe pusă în funcțiune pentru două perechi de șosete, de cea de-a doua locuință și de cea de-a treia mașină, de excursiile de weekend în Tunisia... ca de o epocă îndepărtată, aproape imaginară. Prețurile la curent electric, încălzire, apă, transport și prin urmare costurile pretinse de toate industriile și

de activitățile noastre casnice vor exploda, și atunci va fi inutil să mai devenim conștiincioși, să spălăm borcane de iaurt sau să folosim becuri economice. Nu există o comparație mai valabilă decât cea dintre stabilitatea economiei noastre și cea a căsniciilor lui Joschka Fischer.

Anii de prosperitate s-au dus pe vecie, *let's face it*. Dar pentru noi, cei loviți în plin, există și o parte bună: zeci și zeci de ani, capitalismul a vrut să ne convingă că sărăcia ar fi un lucru de rușine. Sărăcia însemna „a pierdut trenul”, idiotul, leneșul. Iată, mitul capitalismului, care încerca să ne vâre bine în cap că „Oricine poate!”, s-a dovedit neînțemeiat. Nu oricine e capabil să dea lovitura! O carieră își poate opri oricând avântul, peste tot există învingători și învinși, iar numărul celor din urmă e în permanentă creștere. Dar cine sărăcește astăzi nu mai are de ce să se simtă un ratat – totul se petrece în cadrul unui proces extins și, la scară istorică, va fi demn și de compătimire.

Eșecul întregii epoci, al întregii clase sociale, este mult mai suportabil decât eșecul personal. Așa se explică și calmul, și detașarea multora dintre cei alungați din castelele și de pe domeniile lor, în 1945, care s-au împăcat și cu noua condiție. Un bătrân conte din țările baltice mi-a spus odată, vorbind în comicul lui dialect peltic: „Prhoprhietatea, drhagul meu, prho-prhie-ta-tea este o întâmplarhe. Am pierhdut totul, în schimb ne-am rhăspândit în lumea larhgă. Parhis, Madrhid, Amerhica de Sud. Să rhămâi merheu în prhovincie, la noi în Estonia, ce plic-tiseală de moarhte!”

Propria mea experiență îmi permite să afirm că pauperizarea relativă, abordată cu o atitudine cuvenită, poate prezenta chiar și avantaje stilistice. Familia mea sărăcește de multe secole și de aceea mi se pare de la sine înțeles, la asemenea vremuri, să vin în ajutor cu o serie de sfaturi despre cum, sărăcind, să te poți simți tot mai bogat.

Ascensiunea familiei mele s-a petrecut cu mult timp în urmă. Pe atunci, oamenii se mai temeau de bandele de hoți care bântuiau peste tot locul, și i-au rugat pe câțiva bandiți, consacrați în bransă, să-i apere de cei mai puțin consacrați. Cu taxele de protecție adunate din belșug, am construit castele semețe. Schönburg, cel dintâi castel al nostru, a fost înălțat în secolul al X-lea pe Saale, în Thuringia. Pe vremea împăratului Barbarossa, la mijlocul veacului al XII-lea, ne-am extins în Muldenland și am construit noua noastră reședință la Glauchau. Șanțurile acestui castel nu erau umplute cu apă chioară, ca la cele ordinare, nu, în șanțurile noastre urșii bruni îi țineau la distanță pe nepoftiți. Până în secolul al XVIII-lea, am stăpânit partea sud-vestică a actualei Saxonii. Casa Wettin, ai cărei reprezentanți au ajuns până la rangul de principe elector, s-a străduit, generație după generație, să ne conteste supremația în Muldenland. Și cu cât deveneau mai puternici, cu atât intențiile lor se transformau în reușite.

În 1803, Regatul Saxoniei a anexat definitiv teritoriul nostru. Chiar dacă abia cu o sută cincizeci de ani mai târziu comuniștii ne-au alungat din propriile castele, chiar și din Wechselburg, unde tatăl meu și-a petrecut copilăria, prin al cărui parc nesfârșit își întinde meandrele râul Mulde, bazele puterii și bogăția familiei dispăruseră de mult. Exproprierea declanșată în zona de ocupație sovietică nu a fost decât o consecință logică a unui proces de lungă durată: coborârea de la rangul de casă domnitore mică și independentă la cel de „nobil de apartament”. Dar mai târziu avea să se dovedească un mare avantaj că învățasem să pierdem.

Părinții mei merită titlul de specialiști cu înaltă calificare în sărăcire. Amândoi au trecut prin experiența refugiului, asemenea altor mii de reprezentanți ai generației lor. Tatăl meu avea șaisprezece ani când i-a adus în Occident pe

bunica și pe cinci dintre frații și surorile lui mai mici, după care s-a întors în Muldenland, neconsiderând că ar avea de ce să se teamă de ocupanții ruși, dar, în cele din urmă, a evitat arestul retrăgându-se tot în Vest. Sunt interesante prioritățile pe care și le-a stabilit când s-a hotărât ce anume să salveze din castelul părintesc. În loc de bijuterii și tacâmuri de argint, a luat trofeul primului căprior pe care avusese voie să-l doboare, mergând la vânătoare alături de tatăl său.

Mama s-a refugiat din Ungaria în Occident în 1951, în cea mai neagră perioadă a stalinismului, la douăzeci și unu de ani. Când a ajuns pe malul austriac al Lacului Neusiedl, plină de lipitori, în urma ei, în Ungaria, nu mai rămăsese nimic – cel puțin nicio valoare materială – deoarece fusese de mult deposedată de orice avere. Fiind considerată o dușmancă a poporului, i s-a refuzat până și postul de femeie de serviciu pentru care făcuse cerere.

Părinții mei s-au căsătorit în plin miracol economic german, fără să dispună de nimic altceva decât strictul necesar. S-au mutat într-o locuință minusculă din cartierul muncitoresc berlinez Tempelhof, unde a venit pe lume sora mea cea mare, Maya, apoi la Stuttgart, unde s-a născut sora mea, Gloria, după care, într-un final, tata a acceptat să devină corespondent al postului Deutsche Welle în Africa. De la mijlocul până la sfârșitul anilor șaiszeci, familia mea a locuit în Africa, mai întâi la Lomé (Togo), unde s-a născut fratele meu mai mare, apoi la Mogadishu (Somalia), ambele locuri în care puteai să trăiești regește cu venitul modest de corespondent al Deutsche Welle.

Când am venit pe lume la Mogadishu, în anul aselenizării, în Somalia a izbucnit revoluția, silindu-i pe părinții mei să se întoarcă în Germania. Astfel a luat sfârșit pentru ei episodul african lipsit de griji – cel puțin din perspectivă financiară. Și-au creat din nou o bază în Germania, cât

despre bunăstarea care domnea aici în acea vreme, eu nu am profitat prea mult în copilărie. Stilul de viață al părinților mei era cât se poate de cumpătat. În vreme ce frigidele colegilor de școală gemeau de bunătați și fiecare copil părea să se bucure de dreptul fundamental de liber consum al Nutellei, în frigiderul nostru, cel puțin așa mi se pare privind retrospectiv, abia dacă găseai câte o sticlă cu lapte, iar de hrănit ne hrăneam, practic invariabil, cu ouă-ochiuri și cartofi prăjiți. „Plecările în vacanță“ sau „banii de buzunar“ au rămas concepte pe care le-am cunoscut doar din relatările altora. În schimb, casa noastră, fapt remarcabil, a fost întotdeauna aranjată mai cu gust decât cele în care locuiau majoritatea prietenilor cu părinți mai înstăriți. Reușita se datora ingeniozității mamei mele, care recurgea la *nouveau pauvre chic*: rafturi din placă aglomerată ascunse sub falduri de stofe fine, mobilă Ikea sub perne și cuverturi frumoase. În vreme ce toți cei din jur se înconjurau de simbolurile statutului lor, părinții mei perfecționau arta cumpătării. De regulă, tata purta jachete cârpite în repetate rânduri și, ca să-și protejeze pantalonii de stofă, prefera pantaloni de piele. Și tot de regulă, eu moșteneam hainele de la fratele sau de la verii mei, fiind astfel scutit de ritualul înfricoșător, din câte se pare, când mama își ia fiii cei mici de mână și-i scoate la magazin, să le cumpere îmbrăcăminte.

În afară de corespondent la Deutsche Welle, tata a lucrat și ca asistent în programe de dezvoltare, a fost ecologist, iar la sfârșitul vieții sale deputat în Bundestag, ca reprezentant al Muldenlandului, vatra sa strămoșească. Dar pădurea și vânătoarea au rămas mereu sensul și autenticul scop al existenței sale. De aceea, în amintirile mele, îmi asociez copilăria cu o senzație de rece și umed, petrecută în bună măsură într-un hanorac galben, țipând: „Hop, hop, hop!“ la vânătoarea cu gonaci sau așteptând alături